

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 24.

Solgte Sessjon.

17de Møde.

Løvedagen den 27de October Kl. 2.

(Fortsat.)

Strøm (fortsat): Iøvrigt er med Hensyn til den anden Side af Sagen den ærede Ministers Svar i det Væsentligste tilfredsstillende for mig; men jeg skulde dog blot gjøre opmærksom paa, at denne Sag ikke alene bør tages saaledes, at der er Spørgsmaal om Noget, der kan være „ubehageligt“ for et Sogneforstanderskab eller for Formanden i et saadant. Her er i det Hele taget ikke Tale om et Røveleri, om Strid angaaende en Forsørgelses-sag imellem to Communer, men det, som der for mig væsentligt er Tale om, og som den ærede Minister forbigik, er Faren for den offentlige Sikkerhed og den Agtelse for Øvrighedsmyndigheden og dens Resolutioner, som jeg ønsker bestandigt maa leve i Folket.

Indenrigsministeren ad interim: Ja, jeg forstikker den ærede Rigsdagsmand, at jeg troer ikke, hans Mening i denne Henseende vil forringe Agtelsen for Øvrighedsmyndigheden eller for Indenrigsministeriets Resolutioner. Hvad Mening han i denne Henseende maatte have, troer jeg aldeles ikke vil udøve nogen Indflydelse (Strøm Reil). Spørgsmaalet kom aldeles ikke saaledes ind til Indenrigsministeriet, at det var dette, der havde at afgjøre, hvorvidt den Vedkommende kunde sendes paa Van-

bring igjen, eller hvorvidt han i Henshold til hele sin Tilstand maatte ansees for at være trængende til Hjælp. Det Spørgsmaal var afgjort af de locale Autoriteter; det var af disse afgjort, at Vedkommende, der vel ikke var døvstum, men som var tunghörig, havde Vanskelighed ved at udtrykke sig og var forfalden til Drukkenstap, Uteerlighed osv., ikke egnede sig til at forshues med Vandrebog og udsendes paa Vandring, og at han derfor trængte til Hjælp. Saaledes forelaa Sagen for Ministeriet. Naar Spørgsmaalet saa blev: hvem det var, der skulde yde Hjælpen, eller hvorvidt det var rigtigt eller ikke, at der skulde ydes Hjælp, skulde vi da bedømme det her? Skulde denne Mand, fordi han var i en saadan Tilstand, at man ikke vidste, hvad man skulde gjøre med ham, eller fordi han endnu havde 1 Rd. i Lommen, skulde han derfor ikke være trængende? Af hele Indholdet af Placaten og Motiverne vil det sees, at de Personer, som ere optagne i § 2, ere netop af det Slags Personer som denne ærede Hr. Stræddervend, der ved at løbe om og tigge eller paa anden saadan Maade ved Vagabondering søge at erhverve sig deres Ophold, og som naar deres Forsørgelsessted ikke kan udfindes — og de ikke have forseet sig saaledes, at der kan anlægges Sag imod dem — skulde forshues paa det Sted, hvor de paagrives. Denne Sag er i Indenrigsministeriet behandlet igjennem de Contoirer og det Departement, hvor alle saadanne lignende Sager finde deres Afgjørelse, og de behandles der efter eensartede Regler for det